

неправди и грабителства надъ спромашъта, братуваня съ турцитѣ бѣхъ го направили умразенъ и сега, когато не правеше, или не можеше да прави зло. Той бѣше цѣлокупенъ човѣкъ на минжлото.

При всичката намръщенность на Юрдана, обѣдтъ бѣше весель. Кака Гинка, женената му дъщеря, хубавелка още, приказлива, левуста и лудичка, и която биеше когато трѣба смиренния си мжжъ, забавляваше гоститѣ съ шегѣ и подигравки, които неуморимиятъ ѝ языкъ рѣсеше на лѣво и на дѣсно. Най-много кискахъ тритѣ калугерици. Едната отъ тѣхъ, госпожа Хаджи Ровоама, Юрданова сестра, която бѣше куца, злѣчна и сплетница, влазаше въ тона на кака Гинка, и пуцаше сегисъ-тогисъ язвителни присмивки за отсутствующитѣ. Хаджи Смионъ, зетъ на домовладиката, се смѣше яката съ залъка въ уста; Хаджи Павли, сватътъ, записанъ отъ смѣхъ сжщо, ядѣше съ вилката на Михалакя Алафрангата, който, по-разсърденъ отъ това невнимание, гледаше навжсено около си.

Михалаки носеше прозвището Алафранга, твърдѣ заслужено: той прѣвъ бѣше обулъ панталони прѣди трийсетъ години въ града, и продумалъ френски. Но той си бѣше замръзнулъ тамъ. Палтото му и днесъ бѣше отъ епохата на кримската война, а нѣколкословниятъ му френски рѣчникъ не се умножи нито отъ една дума.

Но славата му на ученъ човѣкъ останъ и днесъ, заедно съ ласкателния прѣкоръ. Михалаки съзнаваше това и се надуваше; държеше се тежко, говореше важно и никому не позволяваше да каже „бай Михалъ“, защото имаше и Михалъ Пандуринтъ, съ когото не щѣше да се смѣся. И пакстина, въ отношение на титлата, Михалаки бѣше твърдѣ придириливъ. Той бѣше ималъ многогодишна умраза съ сѣсѣда си, Иванча Йотата, защото Йотата дваждъ бѣ нарекълъ въ едно събрание Михалаки